
MARIANA STANĚK
JSEM VRAH, DIANO
7J5 7246

Prolog

„Diano, tady!“ mává Markéta na rohu ulice a chrastí krabičkou cigaret. Snažím se přidat, ale v těch zatracených podpatcích se běhá blbě. Aspoň zrychluju krok. Sama sebe chválím, že mě napadlo aspoň koupit šněrovací tenisky s podpatkem, když už si nemůžu obout obyčejný. Tyhle debilně nepraktický boty se prostě líbí a já nejsem úplně v pozici, abych si dovolila vyčnívat. O to se docela obstojně starají zářivě rezavý vlasy. Někdy mám pocit, že hoří, když je nenarvu aspoň do drdolu. Pohazuju hlavou a zastavuju pod pouliční lampu. „Holka, ty vypadáš,“ hodnotí Markéta můj vzhled s nespokojeným povzdechem. „Spalas vůbec?“

Vrtím hlavou. „Málo,“ přiznávám. Zapínám koženkovou bundu až ke krku a upravuju si svou palestinu. Nejlepší šála, co znám, už má svoje kvalitní roky taky za sebou.

„Neměla by sis toho brát tolik,“ slyším káravě. Markéta si mne kořen nosu. Dojímá mě to, ale slzy dusím, abych si nerozmazala makeup. Kontroluju čas. Bude tu za chvíli, už bych nestihla linky opravit. Ale její starost mě nutí aspoň k chabému úsměvu.

U chodníku brzdí auto. Naleštěný Mercedes bysme my dvě nezaplatily ani za celej život. Řidič stahuje okno spolujezdce. Všímám si, jak na mě gestikuluje. Poznala bych ten jemnej pohyb ruky všude. Protáčím očima. Markéta se nehýbe. Nepřijel pro ni. Zhluboka se nadechuju, abych potlačila znechucení. Strkám si neposlušnej pramen odrostlý ofiny za ucho a nasazuju koketní úsměv.

Nastupuju na sedadlo spolujezdce. Nechávám se vzít za ruku a nutím se neztratit masku. Ten člověk mi připadá nehorázně odpornej, ale platí zatraceně štědře. Nemůžu si dovolit o něj přijít. Culí se na mě tím svým

slizkým úšklebkem, když zavírá okno a šeptá: „Má ohnivá dámo…“

Z temný uličky venku ale slyším vrnět ještě jeden motor.